

at gennemføre Foranstaltninger, der maatte forudsætte Enighed i Rigsdagen og en særlig derpaa rettet Lov. Nu gør man det alligevel, og saa siger den ærede Krigsminister, som han sagde i Dag — jeg noterede Ordene — „det er ganske vist maaste en noget abnorm Maade“. Saa, det er det, ikke maaste, men ganske vist, og ikke alene en abnorm Maade, men det er ganske vist et Brud paa alt det, der har været Lov og Ret her i Landet hidtil, at man ikke skal have særlige Love til slige Ting som Kjøbenhavns Landbefæstning, Middølgrundsfortets Anlæg og deslige Foranstaltninger. Naar nu den ærede Krigsminister i Dag siger: Saa, det var en ganske vist maaste noget abnorm Maade, men den var foranlediget derved, at det andet Ting ikke vilde forhandle alvorlig om Kjøbenhavns Landbefæstning, saa har allerede det ærede 2det Medlem for 11te Kredss mindet om, at denne Beskyldning eller Insinuation for ikke at ville forhandle alvorlig har Folketinget gengældt den ærede Minister. Man kommer ikke paa noget Rettsstandpunkt, fordi det behager den ene at sige, at den anden ikke vil forhandle alvorlig, og den anden Part saa kaster det tilbage og siger: Det er Eder, der ikke vilde forhandle alvorlig. Derved kommer man ikke ud af Stedet med Hensyn til Retsspørgsmaalet. Overhovedet, hvis det er Lov og Ret, at der skal særlige Love til den Slags Ting, saa er det ikke nogen Undskyldning at komme og sige: I ville ikke forhandle alvorlig om Kjøbenhavns Landbefæstning. Og tilmed er Kjøbenhavns Befæstning ikke Forsvarssagen i sin Helhed. Den ærede Krigsminister har den Anskuelse — maaste er den rigtig, maaste ikke — at den Maade, hvorpaa han har befæstet Kjøbenhavn og i det hele taget bygget Kjøbenhavns Landbefæstning, er Betingelsen for et Forsvar herhjemme, at det er til Bevarelsen af Landets Selvstændighed, men der er andre ligesaa fædrelandsfindede Mænd, som den ærede Krigsminister — jeg nægter aldeles ikke den ærede Krigsministers Fædrelandsfind — der med største Frygt ser hen til denne Foranstaltning, og som mene, at dersom vi skulde fremme vort Forsvarsvæsen, skal det ikke være paa den Maade. Derfor kan den ærede Krigsminister ikke være berettiget til at sige: Da I ikke have villet gaa ind paa mine Ideer om Kjøbenhavns Landbefæstning og

ikke have villet forhandle alvorlig med mig derom, anser jeg mig for berettiget til paa denne abnorme Maade at gaa udenfor, hvad der er Lov og Ret her i Landet. Nu sagde den ærede Minister, at han glæder sig over de Udtalelser, der fremkom fra det ærede 2det Medlem for 11te Kredss, og at han kunde altsaa haabe ad Være, naar nu Ministeriet og navnlig Krigsministeren havde faaet Lov til at gennemføre alle disse ekstraordinære Foranstaltninger, som man veed, at han ikke kan faa det andet Ting til at gaa ind paa, naar han havde taget ikke alene disse 34 eller 32 Millioner — det kommer jo ikke an paa en Pølse i Slagtetiden — altsaa endnu maaste en Snæs Millioner, naar den ærede Krigsminister først har taget dette og har faaet saa meget, at nu har han ikke flere Ønster i saa Henseende, nu er han saa stoppet, at der ikke kan puttes flere Millioner i det Gab, saa vil han henvende sig til det ærede Medlem for 11te Kredss (Th. Nielsen) og sige, at nu er Øjeblikket kommet, at vi kunne mødes og kunne forhandle om de ordinære Udgifter til Militærvæsenet, og saa maaste saa regelmæssige Finanslove. Det vil med andre Ord sige, at saalænge Krigsministeren ikke har faaet alt det, som han anser for nødvendigt for Kjøbenhavns Landbefæstning, skulle vi ikke have regelmæssige Finanslove, men naar Kjøbenhavns Befæstning er færdig, saa vil han være saa naadig at forhandle med os om regelmæssige Finanslove. Hele Krigsministerens Opfattelse og Standpunkt i saa Henseende er karakteriseret ved en Udtalelse, som han er kommen med paa et andet offentlig Sted — den er ikke modtaget fra den ærede Ministers Side — og som fremkom saaledes, at da man bebrejdede ham, at han havde taget, jeg tror 8 Millioner til Vestfronten, eller ikke bebrejdede ham det, det var et luftet Møde med nogle af hans Venner, men man spurgte ham, man undrede sig lidt over, at der var taget 8 Millioner til Kjøbenhavns Landbefæstning til Vestfronten, og sagde, det var dog lidt besynderligt, at Krigsministeren ikke var kommen og havde begæret et Lovforslag ført igennem derom i Rigsdagen, saa svarede den ærede Minister: Nej, det vilde være meget urimeligt, eller maaste han sagde dumt, af mig at gøre dette, jeg vidste i Forvejen, at jeg ikke kunde